

Tuoksut

Lumen sulaminen toi mukanaan loputtoman paljon tuoksuja. Mäyriksen ja Doggin päivät täyttyivät nuuskimisesta. He kulkivat aamusta iltaan nenä maassa ja nuuhkivat, vertailivat ja pohtivat.

”Hei, tule tänne!” viittilöi Mäyris Doggia yhden aidanpylvään luokse. ”Oletko sinä koskaan ennen tuntenut tuollaista tuoksua?”

Doggi kipitti lähelle ja nuuhki pylvästä hyvin huolellisesti.

”Se tuoksu muistuttaa minusta vähän nuorta vuorikaurista, joka on juuri vaihtanut karvansa”, hän ehdotti mieltävällisesti. ”Vai olisiko ennemmin saksanhirvi?”

”Älä puhu – hirven tuoksu se ei varmasti ole. Voi olla kyllä vuorikauriin tuoksu, siinä tuntuu selvästi korkeiden kallioiden kylmä aromi.”

He ryntäsivät eteenpäin. Vähän ajan päästä Doggi huusi Mäyristä luokseen. ”Sinä et voi kuvitella, mitä minä löysin! Tuo vanha kuusenjuuri tuoksuu näädälle, joka on juuri ja juuri päässyt suden hampaista. Tutkipa, eikö ole väkevä tuoksu!”

Mäyris nuuhki ja ilahtui – tuoksu oli todella väkevä.

”Mutta minä tavoitin juuri mäyrän tuoksun – se sama vanha jäärä, joka laajentaa ainakin jo viidettä vuotta taloan metsän takana”, Mäyris selitti. ”Päättelin tuoksusta, että nyt hän on rakentanut kolmen sisäänkäynnin ja neljän uloskäynnin lisäksi vielä kaksi sisäänkäyntiä ja viisi uloskäyntiä! Kyllä joku voi ruveta suurelliseksi!”

”Oli niin kuin lehmikarja olisi kulkenut tammen takaa ohi. Kun aloin tutkia tarkemmin, löysin tuttipullon.”

”Sillä lailla!” Mäyris suoristi selkensä. ”Rupeammeko mekin nyt viimein keräämään varastoja?”

Doggi oli suostuvainen.

Matka

”Matka metsän läpi suuren kiven luo! Reitti täynnä yllätyksiä! Mukaan kaikki halukkaat! Kokoontuminen huomenna tammen alla. Piski.”

Sellaisen lapun kanssa Mäyris juoksi Doggin luo.

”Kiinnostavaa, mitä niillä yllätyksillä tarkoitetaan?” Doggi tutki ilmoitusta epäuskoisena.

”Toivottavasti jotain jännittävää. Ehkä tapaamme Karhun tai Leijona repii Corgin mahan tai Labbis ja Husky alkavat tapella.”

”Labbis nyt ei riitaannu kenenkään kanssa”, vakuutti Doggi ja lähti pakkaamaan eväitä.

Seuraavana aamuna tammen alla kokoontui mainio seurue. Piskin, Mäyriksen ja Doggin lisäksi paikalle tulivat Spanieli, Ajokoira, Husky, Labbis ja jopa Bassetti.

”Älkää ihmetelkö yhtään mitään”, tuhisi Bassetti, kun kaikki jäivät tuijottamaan häntä. ”Pieni kävelyretki vapaassa luonnossa on juuri se, mitä tarvitsen.”

Sen jälkeen seurue lähti liikkeelle.

Ajokoira syöksyi toisten edelle ennen kuin nämä ehtivät tammen varjosta pois. Sen enempää häntä ei matkan aikana nähty.

Bassetti kulki jonon päässä sireenipensaan luokse asti. Siellä hän istui lepäämään hetkeksi ja heräsi, kun aurinko alkoi laskea. Silloin hän kiirehti kotiin nukkumaan matkan rasituksista,

Spanieli hyppäsi uimaan jokaiseen ojaan, lampeen ja lätäkköön, joita matkan varrella oli. Hän ei antanut kenenkään häiritä riemuaan ja jäi lopulta polskimaan puroon osmankäämien keskelle.

Huskyn tilanne oli hankalampi. Koska hän kieltäytyi matkustamasta ilman kelkkaa, vaikka lumiolosuhteet olivat kesällä enemmän kuin heikot, hänen oli pakko kaivaa

esiin kelkkansa kaikkien mahdollisten kannonmurikoiden, puunjuurien, kivien ja oksankappaleiden välistä. Kelkka ei tahtonut luistaa ollenkaan. Lopuksi se takertui naruistaan lujasti villiruusupensaaseen ja Husky keskittyi avaamaan sotkuista solmunippua.

Hyväluontoinen Labbis meni Huskylle avuksi. Hänen hyvä sydämensä ei kerta kaikkiaan sallinut jättää niin suurta sekasotkua sikseen.

Ja Piski kääntyi takaisin kotiin vähän ennen kuin suuri kivi alkoi näkyä. Hän muisti, että oli unohtanut poikansa kylpyvannaan.

Mäyris ja Doggi saapuivat kivenjärkele luokahdestaan. He söivät nakkeja ja muita makkaroita, maistelivat vadelmia, joita kasvoi lähistöllä, ottivat aurinkoa ja katselivat pilviä.

”Ei matka huono ollut”, totesi Mäyris heidän palattuaan. ”Mutta mitään yllätyksiä siinä ei kyllä ollut. Kaikki meni juuri niin kuin aina.”

”Melkein”, myönsi Doggi.

”Miten niin melkein?”

”Käki kukkui kovemmin kuin koskaan ennen.”